

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2529/2025
11.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ обоје из ..., које заступају Саша Димић и Сања Тошић Димић адвокати из ..., против тужене Средње школе у Крупњу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ваљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 134/25 од 28.05.2025. године, у седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 134/25 од 28.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П1 27/23 од 08.11.2023. године, обавезана је тужена да тужиоцима исплати по основу накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада утврђене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате сходно изреци те пресуде као и да им накнади трошкове парничног поступка у износу од 450.375,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате а преко досуђеног до траженог износа захтев је одбијен, као и трошак да на име судских такси и то АА у износу од још 7.472,00 динара а ББ још износ од 7.608,00 динара. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 134/25 од 28.05.2025. године, преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев тужилаца да се обавезе тужена да им на име трошкова за долазак на рад и одлазак са рада исплати утврђене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа па до исплате а који износи су ближе опредељени у ставу један и ставу два изреке, као неоснован. Ставом трећим изреке захтев тужилаца за накнаду трошкова парничног поступка је одбијен као неоснован. Обавезани су тужиоци да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 132.000,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате и обавезани су тужиоци да туженој солидарно накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 27.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности нити је учињена нека друга битна повреда поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у радном односу код тужене. Станују у Лозници а место рада им је у Крупњу. Тужена нема организовани сопствени превоз у спорном периоду на наведеној релацији већ превоз обавља аутопревозник „Банбус“ д.о.о. Обреновац. Према ценовнику наведеног превозника цена превозне карте у једном правцу на релацији Лозница – Крупањ – Лозница до 25.12.2018. године износила је 150,00 динара, након тога 170,00 динара све до 25.03.2021. године док је цена повратне карте износила 200,00 динара од 01.02.2019. године износила је 240,00 динара. У периоду септембра 2017. године до јануара 2020. године тужена је тужиоцима исплаћивала накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене повратне карте наведеног превозника. Према налазу вештака економске струке разлика између појединачне карте на релацији Лозница – Крупањ – Лозница и цене месечне карте на тој релацији а која висина је исплаћивана тужиоцима је и то за тужиљу 45.900,00 динара а за тужиоца 47.600,00 динара.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је сходно одредби члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, члана 26. став 1. став 2. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика као и члана 22. Правилника о раду Средње школе у Крупњу 14.05.2015. године где је прописано да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини превозне карте у јавном саобраћају ако школа није обезбедила сопствени превоз, усвојио тужбени захтев тужилаца налазећи да тужиоцима припада накнада у висини дневне превозне карте на тој релацији сходно броју дана проведених на раду. На основу члана 277. и 324. ЗОО на досуђене износе тужиоцима је досудио законску затезну камату.

Другостепени суд није прихватио ову правну аргументацију првостепеног суда. Ово из разлога што налази да питање начина на који послодавац обезбеђује превоз није од утицаја на право које тужиоци имају као запослени. Тужиоцима је исплаћивана висина превозне месечне карте. Значи, тужиоци су имали обезбеђен превоз а превоз превозника „Банбус“ д.о.о. Обреновац који је вршио превоз на тој релацији је усаглашен са редом вожње и распоредом да тужиоци могу стићи на време користећи аутобус тог превозника. Тужена је уважила захтев да запослени који путују из Лознице немају последњи час у другој смени како би могли да се врате у Лозницу аутобусом назначеног превозника који из Крупња полази у 18 часова. Преиначио је првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужилаца.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право. Према члану 118. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то: за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Према члану 26. став 1. став 2. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“ бр. 21/2015) прописано је да запослени има право за накнаду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски) те да је на захтев запосленог послодавац дужан да запосленом обезбеди месечну карту за долазак и одлазак са рада уколико није обезбедио сопствени превоз. Према члану 22. Правилника о раду Средње школе у Крупњу од 14.05.2015. године прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако школа није обезбедила сопствени превоз.

У конкретном случају евидентно је да је превоз на спорној релацији вршио превозник „Банбус“ д.о.о. Обреновац. Превоз је био тако усклађен да запослени који путују из Лознице као наставници у школу могу да стигну на први час а запослени наставници који су радили у другој смени по распореду нису имали последњи час да би могли да стигну на превоз из Крупња за Лозницу који аутобус полази у 18 часова. Тужена је тужиоцима исплаћивала висину повратне превозне карте за назначени период па је правилно закључио другостепени суд да, сходно цитираним прописима, обзиром да је тужиоцима био обезбеђен превоз на назначеној релацији, они немају право на исплату разлике између цене месечне карте и појединачне карте сходно данима provedеним на раду. Тужиоци нису доказали да превоз није усклађен у складу са могућностима реалног долажења на посао и повратка са посла. Стога се наводи из ревизије тужилаца не могу прихватити као основани.

Правилна је и одлука о трошковима поступка.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**